

Имахъ предчувствие, че ще минемъ всичко благополучно, па и нѣмаше нищо друго, което да ни създава тревоги. Нашиятъ добъръ другарь Робертъ, втори офицеръ на парахода, лежеше боленъ съ висока температура. Още преди да тръгнемъ, пристанищниятъ лѣкаръ намѣри, че той има възпаление на слѣпото черво. Сега той лежеше съ силни болки, и съ всички признаци на много тежко заболяване. Лѣкаръ нѣмахме въ парахода и съвсемъ не е за чудене, че всички искахме по-скоро да стигнемъ на опредѣленото ни мѣсто, за да можемъ да го подложимъ на операция.

Свечеряваше се. Гжстъ мракъ се спусна надъ мъгливото море. Отъ кумина на парахода изскачаха искри. Азъ телефонирахъ на машиниститѣ: „Внимавайте съ пещитѣ, и не давайте да се образуватъ искри!“

Мъглата се разрѣждаше и азъ скоро забелязахъ звездното небе. Матросътъ, който стоеше на носа на парахода, изведнажъ почна да бие звънеца. Изтичахъ къмъ него, и какво да видя? На една миля отъ насъ се виждаше единъ старъ китайски боенъ параходъ, който почна да изпраща сигнали. Бързо се върнахъ назадъ и се помжчихъ да дамъ команда: да се върнемъ и скриемъ въ мъглата.

— Извивай! Пуснете машинитѣ да работятъ съ всички сили! — изкомандвахъ азъ.

Цѣлото тѣло на парахода се разтресе. Капитанътъ, който бѣ дотичалъ по пантофи, напразно се мъчеше да измисли, какъ да избѣгаме. Силна свѣтлина заигра по парахода ни. Китайцитѣ се мъчеха да прочетатъ името му, което ние грижливо бѣхме заличили. Телефонътъ зазвъни. Нашиятъ радио-телефонистъ съобщи, че крайцерътъ иска да знае, какъ се казваме.

— Съобщете, че сме англичани и че параходътъ се казва „Суданъ“; натоварени сме съ сирене — изкомандва капитанътъ.